

DE POSTRIJDER

DER PROVINCIE LIMBURG.

Abonnement

6 francs per jaar.
Een blad afzonderlijk 15 centimen.
De abonnemingen zijn vooraf betaalbaar.
Aankondigingen 15 centimen per drukregel.
Reclamen, vermissen en andere artikels vooraan of midden in het blad : 1 fr. den drukregel.

Men schrijft in te **Tongeren** bij M. COLLEE, uitgever en eigenaar van dit blad.
De **Postrijder** verschijnt 's dinsdags, 's dondersdags en 's zaterdags.
Alle toezendingen van brieven, geld of aankondigingen moeten franco gedaan worden aan den uitgever, **groot Markt, n° 37-39, te Tongeren.**

TONGEREN, DEN 21 JULI.

Van alles wat.

De goede menschen die in tijd van kiezing hunne stem aan de liberale candidaten geven, zonder daar eenig kwaad in te zien, zullen ten langen laatste toch de oogten moeten openen. Of zij willen of niet, zij zullen moeten bekennen dat ons schoon landje alle dagen al meer den weg der kerkvervolgving inslaat.

Terwijl het protestantsch Duitschland op zijne passen terugkeert en vrede met de Kerk maakt, wil het katholieke België niets dan oorlog tegen de Kerk voeren. Wie dat niet ziet, die wil het niet zien.

Men heeft aan ons land een schoolwet opgelegd waarvan de Belgen niet willen hooren.

Men heeft de levensmiddelen afgesneden aan de geestelijkheid, omdat de geestelijkheid weerstand bood aan de vrijmetselaarsseete, die de belgische jeugd wil bederven en die bekent dat haar doel is zielen aan de Kerk te onttrukken.

Men plaagt de kerkbesturen op alle wijzen en de ministers stellen hunnen wil in de plaats van den wil der leden onzer kerkfabrieken.

Aan oude en gebrekkige geestelijken weigert men eenen hulp-priester, die zij nogtans groot noodig hebben om hunne parochien te bestieren.

Het getal der testamenten die gebroken werden omdat eenige hunne schikkingen voordeelig konden zijn aan kerken of priesters is ontlaarnd.

Liefdadige instellingen, fondaten van jaargeldeen en ziele missen, godvruchtige stichtingen die in vroegere tijden altijd toegestaan en gehandhaafd werden, worden vandaag aangeslagen en verbeurd verklaard ten voordeele der vijanden van Kerk en Godsdienst.

In het leger heeft men de geestelijke aalmoezeniers afgeschaft, tot groot nadeel onzer soldaten.

Men heeft hun tractement ontvoerd aan 54 priesters zonder eenige reden kunnen te geven van deze handelwijze, en enkel omdat die priesters hunne geestelijke plichten vervuld hebben; en dit stelsel is nog niet ten einde, want men verzekert dat een nieuw aantal priesters door de naamloze en eerlooze liberale aanklagers opgeschreeven zijn om als slachtoffers te dienen aan den godsdiensthaat onzer gezeten.

Men heeft met eenen penneknip twee honderd kapelaans afgeschaft en men belooft reeds er toekomend jaar een nog grooter getal te doen verdwijnen; er moeten officieele ondervissers zijn, zelfs in die gemeenten waar geen enkel kind de officieele school bijwoont, maar twee priesters voor 15000 zielen op een dorp of voor 20000 zielen in de stad, dat is een te veel!

Men heeft uit het budget de tractementen geschrapt der kannieken en der professoren in de groote seminariën; men heeft de studiebeurzen der seminaristen afgeschaft; men heeft de subsidien aan de kerkbesturen afgetrokken, en vandaag eischt de genenzij dat het gansch budget van eerediensten moet verdwijnen, dat wil zeggen dat geen bisschop, geen deken, geen kapelaan geen cent moet trekken van het land en dat geen kerk of kapel het geringste subsidie mag bekomen.

Men verbiedt aan het leger eenen plaats te bekleden in de processie van het H. Sacrament; men verbiedt aan de officiers, volgens een oud en schoon gebruik, op nieuwjaarsdag den bisschop te gaan groeten; men verbiedt alle deelneming der officieele overheid aan elk act van godsdienst; men verbiedt zelfs aan den Koning den naam van de goddelijke Voorzienigheid in zijne officieele redevoeringen bij de opening der Kamers uit te spreken.

Men vervolgt de ambtenaren die den moed nog hebben hunne godsdienstige plichten te vervullen, en men overlaat met guinsten degenen die zich dienste stellen der vrijmetselarij, die de priesters bespotten en den godsdienst vervolgen.

Men legt de hand op kerken en pastorieën, men verbiedt aan de gemeenten tusschen te komen in de kosten van den kerkdienst en men zoekt reeds middelen om de pastoors uit hunne woningen te drijven.

Men weet niet welke wetten nadenken om aan de priesters en aan de katholieke burgers het genot te ontnemen der rechten welke de Grondwet aan alle belgische burgers toekent; de gelijkheid voor de wet, de gelijke toelating tot de openbare ambten, de vrijheid van onderricht, de vrijheid der eerediensten, de vrijheid van associatie, alle vrijheden zoo hoog geprezen door de genenzij worden alle dagen miskend, verminkt en ontaard ten nadele der katholieken.

Ten alle tijden en in alle landen waren de jongelingen die zich bestemden tot de geestelijkheid, vrij van den militairen dienst, men herkende aldus de rechten der Kerk en men eerbiedigde de rechtmatige noodzakelijkheid der geestelijke rekrutering; die rechtvaardige vrijstelling van den militairen dienst is door onze gezeten afgeschaft en vvaanver de katholieken niet recht hierover klagen, antwoordt men hun: *« Indien deze maatregel het getal der priesters moet verminderen, des te beter; in afwachting dat wij de overige ook kunnen van kant zetten. »*

In de geestelijke vervolging heerscht ten volle in ons katholieke vaderland en niemand kan zeggen waar hare buitensporigheden zullen ophouden indien de oogten der verblinde kiezers niet open gaan.

Ik weet wel wat menige onnoozele kiezer mij daarop zullen antwoorden. Om zich te verschonen van hunne stem te geven te hebben aan mannen die alles doen wat mogelijk is om kerk en priester te vervolgen, zullen zij zeggen dat die candidaten zich in tijd van kiezingsgenzins aangeboden hebben als vijanden van den godsdienst en dat zij hebben meenen te stemmen voor menschen die genzins de Kerk zouden helpen bestrijden.

Kiezer die zoo spreekt, mag ik u iets zeggen? Gij zijt een ezel, ... zonder u te flatteren. Zoo dikwijls gij uwe stem geeft aan eenen liberalen candidaat, hetzij voor de Kamers of voor den gemeenteraad, zoo dikwijls ook drukt gij uwe goedkeuring uit over het liberaal politiek, u ja, gij zijt een slimme! Als het kwestie is van te gaan stemmen, dan laat gij u van alles in uwe kleeren naaien. Die liberaal is immers ook een braaf mensch, ik ken zijne gausche familie, hij is niet in staat om iemand kwaad te doen; waarom zou ik niet voor hem stemmen?

Zoo gezegd, zoo gedaan, en daarmee wordt die brave liberale candidaat gekozen. En wat gebeurt er dan? Eens dat hij op het stadhuis zit, wordt men gewaar dat hij zoo goetdige als de beste en dat hij zijne volle goedkeuring geeft aan alle ongodsdienstige maatregelen welke M. Bara tegen de Kerk uitdenkt.

Men spreekt dikwijls van gematigde en van hevige liberalen, maar welk verschil zou er tusschen die twee soorten zijn, als men zij dat zij altijd en in alles ten accoord zijn? Ja er zijn van die zoogezegde gematigde gezeten in de Kamer, maar als het er op aankomt dan stemmen die gematigde liberalen voor de hevigste maatregelen die tegen de Kerk gesmeed worden en nooit ziet gij er eenen de minste protestatie voor den dag brengen!

Ik wil niet slimmer zijn dan een andere; maar ik meen dat een burger die geroepen is tot de eer van het water ontdekten wij niets dan eenige kringen, die langzamerhand groter werden. Eenige matrozen vielen in de boot, die intusschen te water gebracht was, en roeiden naar die kringen, andere legden hunne geweren aan om vuur te geven, als de roover zijn hoofd weder boven het water stak; maar zij wachtten te vergeefs: de neger kwam niet weder boven.

Er heerschte een diepe, treurige stilte aan boord; de matrozen staarden elkander aan met een bedrukt gebaat en zagen, alsof de dood van hunnen makker een zoenoffer eischte, met van wraaklust schitterende blikken naar hunne gevangenen, die aan handen en voeten gebonden op het verdek lagen. Het was duidelijk te bespeuren dat alleen strenge tucht deze wakkere mannen terug hield van het nemen eener verschrikkelijke wraak, die hen met hunne barbaarsche vijanden zoo gelijk gesteld hebben. De kapitein bemerkte aan de opgewondenheid van zijn volk het gevaar, waarin zijne gevangenen verkeerden, en liet hen in verzekerde bewaring brengen.

Onze overwinning had, eilaas! bloed gekost. Wij hadden den ongelukkigen Ralph verloren, en in het begin van het gevecht had de kogel die den hoofd des kapiteins hoofd deed vallen, hem een wond toegebracht. Ik was zelf in het aangezicht gekwetst en had een zware wond aan mijnen linker voet. Van het eerste schot tot op het oogenblik, dat de vijanden in onze macht waren, was niet meer dan een kwartier uurs verlopen. De strijd was hevig geweest; maar nu heerschte er weder rust en vrede, en ons schip zette de reis met een zacht koeltje voort.

Den volgenden dag werden wij gepiraaid door een amerikaansch oorlogschip, dat uitgezonden was om op de zeerovers jacht te maken. De kapitein deed de gevangenen daar aan boord brengen en gaf verslag van het voorgevallene. Ik heb later gehoord, dat die schurken hunne welverdiende straf niet ontgaan zijn.

Onze reis was met een gevaarvol avontuur begonnen en wij zouden later nog andere belangrijke tooneelen bijwonen.

Onder de passagiers bevond zich een rijk amerikaansch koopman met zijne dochter, een lief kind van ongeveer tien jaren. Op een morgend, het was de vierde of vijfde dag van onze reis, was de kindermeid, die tot nu toe het kind zorgvuldig had opgepast, op het verdek in slaap gevallen. Het kind had van deze gelegenheid gebruik gemaakt om overal rond te loopen en was eindelijk op de verschansing geklommen, van waar het nieuwsgierig en verwonderd naar de onafzienbare vlaktes des oceaans zag. Een klaps werd het een of ander gedruisch gehoord, wendde zich om, verloor het evenwicht en viel in zee.

Glukkig zag een der matrozen, Beckner genaamd, het kind vallen en stortte zich zonder aarzelen, in zee om het te redden. Zijne edele pogingen bleven niet onbeloofd; binnen eenige seconden had hij het kind bereikt en hield het met eenen arm omhoog, terwijl hij met den anderen arm naar het schip zwom. Zijne bedrevenheid in het zwemmen zoo voldoende geweest zijn om zijn leven en dat van het kind te redden, maar een klaps zag hij tot zijne ontsteltnissen een haai op hem afkomen, die, begeerig naar buit, met verbaasende snelheid het water doorkleefde. Beckner bespeurde het dreigend gevaar, waarin hij zich bevond en riep luidkeels om hulp.

In een oogenblik waren alle de passagiers en de geheele bemanning van het schip op het verdek, maar ofschoon allen het lot van den koeven matroos beklagden, waagde niemand het om hem bijstand te komen bieden. De matrozen zonden dat zij geene hulp konden verleen, lieden geweer en pistoolschoten op den haai, maar in weerwil van al dat schieten, naderde het dier meer en meer zijn slachtoffer, en had hem bijna bereikt.

In dit hachelijk oogenblik, waarin de stoutmoedigste en onverschilligste mannen van angst verlamd stonden, verrichtte de heldenmoed en kinderlijke liefde van eenen knaap een daad, die slechts zelden is geveendard. De jonge Beckner, een knaap van veertien jaren, die als scherpzinnig en moedig de grootte van het gevaar bespeurde, waarin zijn vader verkeerde, of hij greep een korte scherpe sabel, en sprong over boord. Zoodra het hem gelukt was achter den haai te komen, dook hij, en stootte met kracht en behendigheid de sabel tot het geveest in den buik van het onder.

De haai, door dezen onverwachten aanval verstrikt, kromp ineen van pijn door de toegebrachte wond, liet hare prooi varen en keerde zich nu met alle woede naar den knaap. Dit was een ijsselijk schouwspel voor ons, en er volgde eenige minuten van langen angst en gespannen verwachting.

De heldhaftige knaap werd door de grootte en de kracht van het zeemonster genzins ontmoedigd, maar zette, om zijnen vader te redden, het ongelijke gevecht voort. Terwijl het onder zich keerde en draaide om zijne prooi te vatten, stiet de jonge held hem het zwaard herhaalde malen in het lijf. Maar de knaap bezat geen kracht genoeg om de haai een doodelijken steek toe te brengen en hij was eindelijk genoodzaakt aan eigen behoud te denken.

Intusschen had de bemanning verscheidene touwen uitgeworpen om den vader en zijn wakkere zoon te redden; in den beginne verhiinderde de dreining der zee en de dreigende nabijheid van de, door hare wonden in woede ontstoken haai de ongelukkigen om van het aangeboden reddmiddel gebruik te maken. Eindelijk gelukte het beiden een der hun toegeworpen touwen te grijpen en nu bejeverden allen zich om de beide zwemmers aan boord te bieschen.

Tot groote blijdschap van de toeschouwers bleven hunne pogingen niet vruchteloos en ieders

betamelijke kleeren om naar de markt en de miste gaan.
Maar als men hun leven van nabij ziet, ondervindt men dat zij het lastigste en het ellendigste leven hebben van al.
Zij werken gemeenlijk tweemaal zooveel als de arme menschen, en de arme menschen zouden hunnen kost niet willen.
Al het beste wat zij opdoen is voor de markt om pachten en lasten te betalen.
Zij vergenoegen zich met den afval.
Zij kweken eenige beesten, maar zij eten minder vleesch dan de arme menschen.
Zij keeren wat beter, maar zij eten er geene of zij smeeren hun brood met zekere soorten van vet die geen naam dragen.
Zij zaaien tarwe, maar eten roggebrood.
Gaaf in hun huis en ziet hunne kinderen, hunne kleeren, hun linnegoed, hun bed.
Van alles te kort en niets, niets waarvan zij voldoende kunnen smaken.
En de menschen, de kleine boeren, die alzooveel moeten met hun zweet en hunnen nood de nuttelooze kosten betalen die gedaan zijn om eenen beede leegloopers en pennelekkers te voldoen; om eenige overdreven partijmannen te laten hunnen kop uitwerken tegen de religie en de godsdienstige opvoeding; om eenen beede soldaten te kweken die wij zoo noodig hebben als water in onze schoenen.
Ja, dat is wraakroepend!

Sommige liberale gazetten vallen ook uit tegen de belastingen; andere die eenen klop suiker in den mond gekregen hebben, zwigen er over.
Maar allen zoeken middelen uit om nogmaals het volk door stoumoedige leugens te bedriegen. Zoo lezen wij in een genzenblad.
« De schuld van het tekort in de schatkist rust op M. Malou. En zeggen dat de liberalen het geld van het land sparen en M. Malou's schulden betalen. 't Is altijd zoo met die klerikalen! »
Die logen is nog dwaazer dan schaamteloos. Ziehier de uitgaven die in de laatste jaren gedaan zijn:

M. Malou in 1877 — 261 miljoen.
M. Frère — 1879 — 275 „
„ — 1880 — 292 „
„ — 1881 — 502 „
„ — 1882 — 515 „
„ — 1883 — 525 „

Dat is 62 miljoen per jaar meer uitgegeven, door M. Frère dan door M. Malou!

Overigens het genzenblad spreekt tegen haar hart als het zegt:

« De belasting op den jenever zal aan niemand pijn doen, tenzij misschien aan de koolmannen. »
« Ik geloof dat het genzenblad met jenever geschreven wordt. »

« Is goed riemen wijden van een andermaas leer. »

In den provinciale Raad van Brabant zijn verbaasde openbaringen in 't licht gebracht door den liberalen M. Richald, aangaande de uitgaven, door het gouvernement gedaan, in den aankoop van meubelen voor het paleis van justitie te Brussel.

Verleden jaar had M. Richald, ter gelegenheid van het hulpgeld van 502,000 fr. door het gouvernement aan de provincie gevraagd, als zijnde haar aandeel in den aankoop van gezegde meubelen, doen opmerken dat, volgens hem, de meubelen van het militair gerechtshof, onder ander, verrebouwen de wezenlijke waarde waren betaald.

M. Richald heeft zijn gezegde willen bewijzen en hij heeft het gedaan, met overschot van gelijkmoedigste en onverschilligste mannen van angst verlamd stonden, verrichtte de heldenmoed en kinderlijke liefde van eenen knaap een daad, die slechts zelden is geveendard.

De jonge Beckner, een knaap van veertien jaren, die als scherpzinnig en moedig de grootte van het gevaar bespeurde, waarin zijn vader verkeerde, of hij greep een korte scherpe sabel, en sprong over boord. Zoodra het hem gelukt was achter den haai te komen, dook hij, en stootte met kracht en behendigheid de sabel tot het geveest in den buik van het onder.

De haai, door dezen onverwachten aanval verstrikt, kromp ineen van pijn door de toegebrachte wond, liet hare prooi varen en keerde zich nu met alle woede naar den knaap. Dit was een ijsselijk schouwspel voor ons, en er volgde eenige minuten van langen angst en gespannen verwachting.

De heldhaftige knaap werd door de grootte en de kracht van het zeemonster genzins ontmoedigd, maar zette, om zijnen vader te redden, het ongelijke gevecht voort. Terwijl het onder zich keerde en draaide om zijne prooi te vatten, stiet de jonge held hem het zwaard herhaalde malen in het lijf. Maar de knaap bezat geen kracht genoeg om de haai een doodelijken steek toe te brengen en hij was eindelijk genoodzaakt aan eigen behoud te denken.

Intusschen had de bemanning verscheidene touwen uitgeworpen om den vader en zijn wakkere zoon te redden; in den beginne verhiinderde de dreining der zee en de dreigende nabijheid van de, door hare wonden in woede ontstoken haai de ongelukkigen om van het aangeboden reddmiddel gebruik te maken. Eindelijk gelukte het beiden een der hun toegeworpen touwen te grijpen en nu bejeverden allen zich om de beide zwemmers aan boord te bieschen.

Tot groote blijdschap van de toeschouwers bleven hunne pogingen niet vruchteloos en ieders

betamelijke kleeren om naar de markt en de miste gaan.
Maar als men hun leven van nabij ziet, ondervindt men dat zij het lastigste en het ellendigste leven hebben van al.
Zij werken gemeenlijk tweemaal zooveel als de arme menschen, en de arme menschen zouden hunnen kost niet willen.
Al het beste wat zij opdoen is voor de markt om pachten en lasten te betalen.
Zij vergenoegen zich met den afval.
Zij kweken eenige beesten, maar zij eten minder vleesch dan de arme menschen.
Zij keeren wat beter, maar zij eten er geene of zij smeeren hun brood met zekere soorten van vet die geen naam dragen.
Zij zaaien tarwe, maar eten roggebrood.
Gaaf in hun huis en ziet hunne kinderen, hunne kleeren, hun linnegoed, hun bed.
Van alles te kort en niets, niets waarvan zij voldoende kunnen smaken.
En de menschen, de kleine boeren, die alzooveel moeten met hun zweet en hunnen nood de nuttelooze kosten betalen die gedaan zijn om eenen beede leegloopers en pennelekkers te voldoen; om eenige overdreven partijmannen te laten hunnen kop uitwerken tegen de religie en de godsdienstige opvoeding; om eenen beede soldaten te kweken die wij zoo noodig hebben als water in onze schoenen.
Ja, dat is wraakroepend!

Sommige liberale gazetten vallen ook uit tegen de belastingen; andere die eenen klop suiker in den mond gekregen hebben, zwigen er over.
Maar allen zoeken middelen uit om nogmaals het volk door stoumoedige leugens te bedriegen. Zoo lezen wij in een genzenblad.
« De schuld van het tekort in de schatkist rust op M. Malou. En zeggen dat de liberalen het geld van het land sparen en M. Malou's schulden betalen. 't Is altijd zoo met die klerikalen! »
Die logen is nog dwaazer dan schaamteloos. Ziehier de uitgaven die in de laatste jaren gedaan zijn:

M. Malou in 1877 — 261 miljoen.
M. Frère — 1879 — 275 „
„ — 1880 — 292 „
„ — 1881 — 502 „
„ — 1882 — 515 „
„ — 1883 — 525 „

Dat is 62 miljoen per jaar meer uitgegeven, door M. Frère dan door M. Malou!

Overigens het genzenblad spreekt tegen haar hart als het zegt:

« De belasting op den jenever zal aan niemand pijn doen, tenzij misschien aan de koolmannen. »
« Ik geloof dat het genzenblad met jenever geschreven wordt. »

« Is goed riemen wijden van een andermaas leer. »

In den provinciale Raad van Brabant zijn verbaasde openbaringen in 't licht gebracht door den liberalen M. Richald, aangaande de uitgaven, door het gouvernement gedaan, in den aankoop van meubelen voor het paleis van justitie te Brussel.

Verleden jaar had M. Richald, ter gelegenheid van het hulpgeld van 502,000 fr. door het gouvernement aan de provincie gevraagd, als zijnde haar aandeel in den aankoop van gezegde meubelen, doen opmerken dat, volgens hem, de meubelen van het militair gerechtshof, onder ander, verrebouwen de wezenlijke waarde waren betaald.

M. Richald heeft zijn gezegde willen bewijzen en hij heeft het gedaan, met overschot van gelijkmoedigste en onverschilligste mannen van angst verlamd stonden, verrichtte de heldenmoed en kinderlijke liefde van eenen knaap een daad, die slechts zelden is geveendard.

De jonge Beckner, een knaap van veertien jaren, die als scherpzinnig en moedig de grootte van het gevaar bespeurde, waarin zijn vader verkeerde, of hij greep een korte scherpe sabel, en sprong over boord. Zoodra het hem gelukt was achter den haai te komen, dook hij, en stootte met kracht en behendigheid de sabel tot het geveest in den buik van het onder.

De haai, door dezen onverwachten aanval verstrikt, kromp ineen van pijn door de toegebrachte wond, liet hare prooi varen en keerde zich nu met alle woede naar den knaap. Dit was een ijsselijk schouwspel voor ons, en er volgde eenige minuten van langen angst en gespannen verwachting.

De heldhaftige knaap werd door de grootte en de kracht van het zeemonster genzins ontmoedigd, maar zette, om zijnen vader te redden, het ongelijke gevecht voort. Terwijl het onder zich keerde en draaide om zijne prooi te vatten, stiet de jonge held hem het zwaard herhaalde malen in het lijf. Maar de knaap bezat geen kracht genoeg om de haai een doodelijken steek toe te brengen en hij was eindelijk genoodzaakt aan eigen behoud te denken.

Intusschen had de bemanning verscheidene touwen uitgeworpen om den vader en zijn wakkere zoon te redden; in den beginne verhiinderde de dreining der zee en de dreigende nabijheid van de, door hare wonden in woede ontstoken haai de ongelukkigen om van het aangeboden reddmiddel gebruik te maken. Eindelijk gelukte het beiden een der hun toegeworpen touwen te grijpen en nu bejeverden allen zich om de beide zwemmers aan boord te bieschen.

Tot groote blijdschap van de toeschouwers bleven hunne pogingen niet vruchteloos en ieders

Hij heeft, met de bewijsstukken in handen, doen zien, dat de bestedende deputatie, zijn raaf volgende, op de som van 502,000 fr., welke men van den provinciale Raad eischte, een klein besparingsken heeft gedaan van **112,000 francen**.
Venstergarnituren, door het gouvernement 450 fr. betaald, zijn aan de deputatie geleverd voor 150 frank; eiken tafels, gerekend aan 1550 en 1007 fr. zijn aangekocht aan 756 en 886 fr. en andere aan 810 en 419 fr.; balustraden, geschat op 1914 en 1050 fr. heeft de deputatie bekomen aan 975 en 740 fr. Op den aankoop der bibliotheken heeft zij een besparing gedaan van 2253 fr.
Afsluitels van 500 fr. zijn geleverd voor 250 frank. Stoeven en zetels van 440, 100, 60 en 25 frank voor 97, 75, 45 en 15 fr.
Ziedaar een voorbeeld, onder duizend, van de verkwistingen van het gouvernement. Is het zoo te verwonderen dat het paleis van justitie 50 miljoen moest kosten? En dan vraagt men waar ons geld naartoe gaat.

Lutyan Debuygher heeft in een der meetings te Brussel gezegd, dat het volk het moede is, om nog met het kleed te hooren schermen. Dit vraagt punt, zegt hij, heeft goede werke meer.
« Dat is waarheid; dat is Vlaamsch gezond verstand aan den dag leggen. »
« Toch protesteerde men — natuurlijk! Hoe zou het liberalisme aan den gang houden als men niet met tegen de papen — bulderde! »
In alle goeden citoyen Debuygher sprak waarheid.
« Er is wat beters te doen, ging hij voort, dat men den oorlog verklaart aan de doktrinaires. »
Ja, dat is beter; 't zou veel nuttiger zijn de verbeelde en in 't godd gezelde doktrinaires te bevelichten, dan tegen eenen armen onderpastoor en eenen machtelozen kapitein te schermen!

Rechterlijk kronijk
SCHANDALIG FEIT.

Enige tijd geleden meldt de *Nouveliste* van Versiers, heeft de gemaande Cromer, gewezen burgemeester van Bilstam, thans gemeentesekretaris, op de ongehoorste wijze den achtbaren pastoor dezer gemeente mishandeld. Hij was in de woning van den pastoor gekomen, onder voorwendsel dat hij dezer spreken moest over den zoon zijner dienstmeid. Cromer heeft de ketting der deur verbrijzeld. Hij is vervolgens op den pastoor toegesprongen, stak hem de hand in den mond en wilde hem het okscheen aftrukken. De pastoor is ten gevolge der woude, gedurende een maand lijden geweest.

Hij heeft daarenboven den pastoor beledigd, door hem scheldwoorden naar het hoofd te werpen, die wij onmogelijk kunnen melden. Herhaalde malen heeft Cromer doodsbedreigingen tegen hem uitgesproken, zeggende dat hij zich zou zelfmoorden, maar dat hij eerst den pastoor wilde vermoorden. Deze heminnelijke gemeentesekretaris werd aangehouden door den kosten en een vrouw, terwijl de arme geestelijke lijna buiten kennis in zijnen zetel gevallen was. Merken wij hierbij aan dat de sekretaris een groeten en sterken kerel is, en de pastoor eenen arme grijsaard.

Deze zaak werd maandag voor de korrektoele rechtbank van Versiers opgevoerd. De pastoor heeft zich als burgerlijke partij aangesteld.

De zaak is uitgesteld tot den 27 dezer, om de verklaring te hooren van den burgemeester van Bilstam, gedagveerd als getuige ten ontlaste.

borst zwol van hoop. Vader en zoon waren reeds uit het water en hingen aan de touwen, toen het woederen en mit zijpe woude hevig bloedende moeder bemerkte, dat zijne prooi hem bijkans ontsnap was. In een oogenblik bevond het zich onder de ongelukkigen, doed een verwaarloosde sprong uit het water, waarbij ook het bloed in de aderen verstijfde, en opende, terwijl het zich op zijn rug keerde, zijne verschrikkelijke kake, waartuit ons verscheidene rijen scherpe tanden aansprongen. Onder een luide kreet van afgrijzen had echter de bemanning hare uiterste krachten ingespannen, en juist toen het onder zijn sprong deed, waren vader en zoon reeds te ver boven het water, dan dat het hen meer kon bereiken. Een oogenblik later waren zij op het verdek, waar zij, uitgeput van inspanning en doodelijken angst, lijna bewusteloos neerzielden.

Ik zal niet trachten de verzuide te schilderen van den koopman over de redding zijner dochter, de vervoering te beschrijven van den onden Beckner over den heldenmoed en de opofferende liefde zijns zoons, of die uitbundige blijdschap te maalen der passagiers en matrozen; slechts dit wil ik er bijvoegen, dat na dit gevaarvol oogenblik, een door niets gestoorde vrolijke stemming aan boord heerschte en dat zelfs in de woorden en gebaren der ruwste matrozen dankbaarheid aan den Algoede doorstraalde, wiens liefdevolle hand hier zoo zichtbaar uitredding had geschonken.

Baags na dit voorval gaf de kapitein, ter eere van den wakkeren Beckner en van zijn heldhaftigen zoon, een vrolijk feest, waarop het zeer lustig toeging en, in strijd met de op het schip heerschende gewoonte, verbaasend veel grog gedronken werd.

De dankbare vader schonk een de redders van zijn kind een jaargeld, waardoor zij tot hunnen dood onbezorgd konden leven.

EINDE.

AVONTUREN OP ZEE

(1° VERVOLG EN SLOT.)

— Moeten wij werkloos aanzien, dat onze kameraad vermoord wordt? vroeg eindelijk een der matrozen en deze woorden verbraken de betoovering, die op ons allen scheen te rusten.

— Zes man in de boot! riep op hetzelfde oogenblik de kapitein.

Terstond haastten even zoovele matrozen zich om dit bevel te volbrengen; maar eensklaps verdwenen de beide kampioenen en bleven zoaloo onder water, dat de matrozen, die bezig waren de boot niet te zetten, hun werk staakten en met onuitsprekelijke angst hunne blikken onafwendend op de zee richtten om hen weder te zien boven komen. Eindelijk kwam een van hen weder op de oppervlakte van het water.

— Zijt gij het, Ralph? riep de kapitein met een sidderende stem.

— Neen, maar aan mijn dolk is nog iets van hem, antwoordde de neger, terwijl hij als een duivel grijsde.

Daarop hief hij zich zoo hoog zij kon nit het water, wierp met al zijne kracht zijn dolk naar ons en zonk in de diepte. De dolk vloog over onze hoofden en bleef trillend in den mast steken.

Zonder een woord te uiten en in angstige spanning zagen wij nog een geruimen tijd naar de plek, die de schouwplaats van het moorddadig gevecht geweest was; maar op de oppervlakte